

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΕΛΙΣ

Ἑφημερίδες καὶ δημοσιογράφοι.

Ἡ Εὐρώπη ἔχει ἐν ὅλῳ 20,000 περιοδικῶν καὶ ἐφημερίδων κατανεμομένων ὡς ἀκολούθως:

Ἡ Γερμανία ἔχει 5,500 φύλλα, ὧν τὰ 800 ἡμερήσια, ἡ Ἀγγλία 3,000, ὧν τὰ 509 ἡμερήσια, ἡ Γαλλία 2,819, ἡ Ἰταλία 1,400, ἡ Εἰςβασία 450, ἡ Ἰαπωνία καὶ αἱ Ἰνδία ἔχουσι 1000 φύλλα, ἡ Ἀμερική 12,500 ἡ Ἀφρική 200, ἔξ ὧν τὰ 30 ἐν Αἰγύπτῳ.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐμφαίνεται ὅτι ἡ πρώτη ἐφ. μεριδογράφος χώρα εἶνε ἡ Ἀμερική, καὶ τελευταία ἡ Ἀφρική.

Ἀλλὰ πόσοι δημοσιογράφοι ἐργάζονται εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ φύλλα;

Κατὰ μέσον ὄρον, τηρουμένων τῶν μεταξὺ τῶν διαφορῶν φύλλων ἀναλογιῶν, πῆρες συντάσσεται ἐργάζονται ἐν ἑκάστῳ φύλλῳ. Οὕτως ἔχομεν 27,500 δημοσιογράφους ἐν Γερμανίᾳ, 15,000 ἐν Ἀγγλίᾳ, 14,095 ἐν Γαλλίᾳ, 7,000 ἐν Ἰταλίᾳ, 22,50 ἐν Εἰςβασίᾳ, 5,000 ἐν Ἰαπωνίᾳ καὶ ἐν Ἰνδίᾳ, 150 ἐν Αἰγύπτῳ, 850 ἐν τῇ λοιπῇ Ἀφρικῇ καὶ 62,500 ἐν Ἀμερικῇ!

Ὡστε ὑπάρχουσιν ἐν τῇ Κόσμῳ 33,700 ἐφημερίδες καὶ 127,345 δημοσιογράφοι.

—Κερκυμέννα μεγαλοφυΐα.

Πρὸ ἐνός ἔτους ἀπέθανεν εἰς Σανταγκάντζελο τῆς Ἰταλίας ὁ μουσικοδιδάσκαλος Σεργιέρι, ὁ ὁποῖος ἐθεωρεῖτο παρ' ὅλων εἰς ἅπλους μαέστρους. Τελευταίως ὁμως ἀνευρέθησαν μεταξὺ τῶν χειρογράφων τοῦ Σεργιέρι καὶ μερικαὶ συνθέσεις του, αἱ ὁποῖαι ἐκρίθησαν ὡς πρώτης τάξεως καὶ αἱ ὁποῖαι κατατάσσουσιν τὸν μέχρι τοῦ θανάτου του ἀρῆμω; ζήσαντα μουσικοδιδάσκαλον μεταξὺ τῶν μεγαλειτέρων συνθετῶν τῆς Ἰταλίας. Ὁ Σεργιέρι ἐπούδαθεν εἰς τὴν δημοσίαν Μουσικὴν Σχολὴν τῆς Βολώνιας. Κατὰ τὸ 1872 ἐπρόκειτο νὰ παρασταθῇ εἰς τὸ θέατρον τῆς Σκάλας τοῦ Μιλάνου ἕν μελόδραμα τοῦ Σεργιέρι, ἡ «Σλαῦνα» δὲν παρεστάθη ὁμως, διότι ὁ συνθέτης ἠσθένητος βυρέως καὶ διεκόπησαν αἱ δοκιμαί, ἔληξε δὲ ἡ θεατρικὴ περίοδος. Ἀτίσυντος τότε τὸ μελόδραμά του καὶ ἀποσυρθεὶς εἰς τὸ Σπιναλμπέτο, ὅπου εἶχε μίαν ἑσπυρίαν, ἔζησε ζωὴν μονήρη, καταγινόμενος εἰς τὸ νὰ συνθέτῃ διαφόρους μουσικὰς συμφωνίας. Ἀπὸ τὰ ἔργα του ὁμως αὐτὰ ἐλάχιστα—καὶ ὅχι τὰ καλλίτερα—ἤλθον εἰς φῶς ἐφ' ὅσον ἔζη, διότι ὁ Σεργιέρι τὰς καλὰς του συνθέσεις ἤθελε νὰ τὰς φυλάτῃ—ἐνόμιζε κανεῖς—διὰ τὸν ἑαυτὸν του καὶ τὰς ἔκρυπτεν εἰς τὰ βράδια τῶν συρταρίων του.

—Τὸ κρανίον τοῦ Δονιζέτι.

Ὁ Λονδοβίκος Ἰζγκαρ ἀφηγεῖται εἰς ἕν ἰταλικόν, περιοδικόν, πῶς εὗρε τὸ κρανίον τοῦ Δονιζέτι εἰς τὸ κατάστημα ἐνὸς μικροπωλητοῦ, εἰς τὸ Πέργαμον.

Κατὰ τὸ 1866 ὁ Ἰζγκαρ εὗρίσκετο εἰς τὸ Πέργαμον μαζὶ μὲ τοὺς Γαυβαλιδίνους. Μίαν ἡμέραν εἰσῆλθεν εἰς ἕν μικρὸν παντοπωλεῖον καὶ παρετήρησεν ὅτι ὁ παντοπώλης εἶχεν ἐπάνω εἰς τὸν πάγκον του ἕν κρανίον, τὸ ὁποῖον ἐχρησιμοποιοῖ ὡς μπεζακτάν, ῥίπτων ἐντὸς αὐτοῦ τὰ κεράμια, τὰ ὁποῖα τοῦ ἄφηναν οἱ πελάται του.

Ἠρώτησε τότε τὸν παντοπώλην ποῦ εὗρε τὸ κρανίον ἐκεῖνο καὶ ὁ παντοπώλης ἀπήντησεν ὅτι τὸ εἶχεν ἀγοράσει ἀπὸ τοῦ Ἀνατομικοῦ. Ὁ Ἰζγκαρ, περιεργος νὰ μάθῃ εἰς τί εἶδους ἄνθρωπον ἦνκε τὸ κρανίον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ παντοπώλης ἐχρησιμοποιοῖ κατὰ τοιοῦτον προτότυπον τρόπον, ἐξήτασεν εἰς τὸ Ἀνατομικὸν καὶ ἐπληροφόρηθη ὅτι ἀπὸ τὸ κρανίον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐπληροῦτο καθημερινῶς μὲ εὐτελεῖ χάλκινα κεράμια,

εἶχον ἐξέλθει αἱ θειότεραι μελωδίαι διότι ἠνῆκεν εἰς τὸν Γαϊτάνον Δονιζέτι.

—Σύλλογος εὐθύμων.

Πρόσωπα πλήρη ἀγαθῶν προθέσεων, θέλοντα νὰ διαδώσωσι τὴν αἰσιοδοξίαν καὶ νὰ καταπολεμήσωσι τὴν δυσθυμίαν, ἱδρυσαν εἰς τὴν Νέα Ὑόρκην Σύλλογον, τὸν ὁποῖον ὠνόμασαν «Μεϊδιάμα». Πάντες ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ γίνουσιν μέλη τοῦ Συλλόγου ὑποχρεοῦνται νὰ δώσωσιν τὸν ἐξῆς ὅρκον:

«Ὑποχρεοῦμαι νὰ πράττω πᾶν τὸ ἐπ' ἐμοὶ ὅπως βελτιώσω τὰς κοινωνικὰς καὶ οἰκονομικὰς σχέσεις τῆς σημερινῆς ἐποχῆς. Ὑποχρεοῦμαι ἐπίσης νὰ μειδιῶ καὶ νὰ κάμνω νὰ μειδιοῦν καὶ οἱ ἄλλοι, καὶ ὅχι μόνον νὰ βλέπω τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν καλλιτέραν τῶν ὁρῶν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπωφελοῦμαι αὐτῶν, ὅπως δύναμαι κάλλιον».

—Πίθηκοι ζωγράφοι.

Εἰς τὸ Ζωολογικὸν Μουσεῖον τῶν Παρισίων ὑπάρχει καὶ τμήμα ψυχολογίας τῶν ζώων. Ὁ διευθυντὴς δὲ τοῦ τμήματος αὐτοῦ ἀνεκάλυψεν, ὅτι οἱ πίθηκοι ἔχουν κλίσιν εἰς τὴν ζωγραφικὴν.

Ἐθεσε πρὸ ἡμερῶν εἰς τὴν διάθεσίν των πινέλλα, χρώματα καὶ τὰ λοιπὰ ἀναγκαῖα διὰ τὴν ζωγραφικὴν εἰς πίναξ καὶ παρετήρησεν, ὅτι οἱ πίθηκοι εἶχαν σύρει ἐπάνω εἰς τὰ τελλάρια τῶν μερικῶν γραμμῶν, αἱ ὁποῖαι ἐφαίνοντο ἀσαφεῖς ἐκ πρώτης ὥρας, ἐὰν ὁμως ἐπρόσεχε κανεῖς ὀλίγον, θὰ διέκρινεν ὅτι αἱ γραμμαὶ ἐκεῖναι ἀτελῶς παρίστανον τετράγωνα. Τώρα δὲν μένει ἢ ν' ἀνοίξουσιν καὶ οἱ πίθηκοι σ' α' λ' ο' ν'.

—Ὁ θάνατος τοῦ Χάινε.

Τὰ «Πολιτικά καὶ φιλολογικὰ Χρονικά» ἐδημοσίευσαν μερικὰς ἀγνώστους λεπτομερείας περὶ τῆς ζωῆς τοῦ μεγάλου ποιητοῦ Χάινε, ἰδίᾳ περὶ τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ βίου του. Εἶνε γνωστὸν, ὅτι ὁ Χάινε ἀπέθανεν εἰς τὸ Παρίσι κατόπιν ὀδυνῶν ἀσθενείας. Ὁ ἰατρός, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπεσκοπεῖτο τὸν ἡρώτησε μίαν ἡμέραν ἐὰν ἦτο εἰς θέσιν νὰ σφυρίξῃ.

—Ὅχι δυστυχῶς—ἀπήντησεν ὁ Χάινε—δὲν μπορῶ νὰ σφυρίξω οὔτε ἂν ἴδω παριστανομένην μίαν κωμωδίαν τοῦ Σκριμπ.

Μίαν ἡμέραν παρήγγειλε καὶ τὸν μετέφεραν ἐπὶ μίᾳ πολυθρόνας εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Λούβρου καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ πολὺ ἀποθανυμάων τὴν Ἀφροδίτην τῆς Μήλου. Ὅταν ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ Μουσεῖον, ἔλεγεν εἰς τοὺς φίλους του:

—Ἦθελα νὰ ἔμεινα καὶ ν' ἀπέθνησκα ἐκεῖ πλησίον εἰς τὴν Ἀφροδίτην. Ἦθελα νὰ ἔσβυναν τὰ μάτια μου προσηλωμένα ἐπάνω εἰς τὸ ἄγαλμα αὐτό. Θὰ ἦτο ἕνας θάνατος ἰδεώδης, εἰδωλολατρικός, μὲν φαίνεται ὁμως ὅτι τὸν ἤξιστα.

Ὀλίγον πρὶν ἀποθάνῃ ὁ ποιητὴς, ἠρώτησε τὸν ἰατρὸν του ἐὰν ἐπιηλοῖαζεν ἡ στιγμή τοῦ θανάτου του. Ὁ ἰατρός, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶχεν ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ τοῦ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, τοῦ ἀπήντησεν ὅτι ὀλίγον ὥραν μόνον θὰ ἐπέζη ἀκόμη καὶ τὸν ἠρώτησεν ἐὰν εἶχε καμμίαν παραγγελίαν νὰ τοῦ ἀφήσῃ.

—Ὅχι—ἀπήντησεν ὁ Χάινε—εἶνε περιττὸν νὰ ἐξυπνήσῃς τὴν γυναικά μου, ποῦ κοιμᾶται. Ἀῶσέ μου μόνον, σὲ παρακαλῶ, ἐκεῖνὰ τὰ ἄνθη ἀπὸ τὸ τραπέζι.

Ἐλαβὲ τὰ ἄνθη καὶ τὰ ἐκράτησε μέχρι τελευταίας στιγμῆς. Ἀπέθανεν ἀτενίζων αὐτὰ καὶ γυμνίζων:

—Ἄνθη! ἄνθη! Πόσον εἶνε ὥραία ἡ φύσις.

Αὐταί ἦσαν αἱ τελευταῖαι λέξεις τοῦ μεγάλου ποιητοῦ.

~~~~~